

Krajina hory z černého obsidiánu

Ticho, které se rozhostilo v hlubokém lese poté, co Kanako domluvila o chaosu lidských vnitřních hlasů, prázdné vlastně vůbec nebylo. Neslo v sobě váhu pochopení. Saggon nepromluvil, jen ji tiše vedl dál do míst, kde se les začal pomalu měnit. Stromy ustupovaly a země se začínala zvedat. Vzduch citelně ochladl. Před nimi se z oparu začal zvedat mohutný, nepropustný stín.

Kráčeli k němu, dokud se nezastavili na samém okraji údolí, kde trávu střídal studený, temný kámen. Saggon se otočil ke Kanako, v jeho očích spatřila hluboký, tichý klid.

„Tuhle cestu nahoru musíš vykonat sama,“ řekl tiše. „Jsou místa, kam tě doprovodit nemohu, protože jejich tíhu neseš ty sama v sobě. Budu tady dole. Budu tu čekat, dokud se nevrátíš.“

Kanako se na něj podívala a přikývla. Pocit bezpečí, který z něj cítila, jí dodal odvahy, i když pohled vzhůru v ní probouzel dávno pohřbený chlad.

Saggon zůstal stát pod horou jako bod tiché podpory, zatímco ona udělala první krok do neznáma.

Před ní se majestátně tyčila hora z černého obsidiánu. Stoupala vysoko do mraků a z dálky vypadala jako drahokam. Byla obdivuhodná, její povrch byl tak dokonale vyleštěný, že by určitě fascinoval každého, kdo by se na něj podíval z údolí. Lidé na Zemi by řekli, že je to vrchol dokonalosti, místo, kam stojí za to vyšplhat a dotknout se té nádhery.

Jakmile však Kanako začala stoupat na horu, zjistila, jak hluboká a zrádná její kluzkost je. Povrch byl naprosto hladký. Nebyla na něm jediná trhlinka, za kterou by se dalo chytit, žádný

výstupek, žádná opora. Bylo to tak dokonalé, až to bylo mrtvé.

Kanako se zastavila, opřela se čelem o ten studený masiv a v mysli se jí okamžitě rozsvítil obraz z minulosti. Vzpomněla si na to, co si tehdy na Zemi uvědomila.

Pro něj bylo to, jak vypadá navenek a co si o něm myslí ostatní, tím nejdůležitějším zákonem světa. Celou svou existenci podřídil tomu, aby ten vnější lesk zůstal nedotčený a obdivovaný. Snažila jsem se mu tehdy vysvětlit věci, které byly pro mě tak zásadní. Svou bolest, své strachy. Ale každé moje slovo jako by narazilo na tu neviditelnou hladkou stěnu a sklouzlo po ní k zemi mrtvé. Ten bezradný pocit, když investuješ veškerou svou čistou energii a snahu a nikam to nevede. Na tom dokonalém povrchu se moje slova prostě neudržela. On nepotřeboval slyšet moji pravdu. Potřeboval, abych se v něm prostě jenom odrážela.

Sáhla na kámen před sebou a pokusila se postoupit výš. Každý krok vzhůru byl však vykoupen extrémní námahou. Její nohy na dokonale hladkém povrchu neustále podkluzovaly. Musela se celým tělem tisknout k ledovému masivu, hledat sebemenší mikrostrukturu vyleštěného povrchu, která by jí poskytla aspoň vteřinu stability. Její prsty, křečovitě zaťaté do studeného kamene, brzy začaly pálit a kůže na nich byla sedřená do krve. Každý metr byl bojem s neviditelným odporem.

Svaly na nohou jí svalovým vyčerpáním vibrovaly a plíce pálily nedostatkem dechu v chladném vzduchu, ale nejhorší byla ta psychická tíha. Čím výš stoupala, tím víc cítila tu absolutní lhostejnost hory. Ta stěna s ní nekomunikovala. Nedávala jí žádnou zpětnou vazbu, žádnou pomoc. Jen netečně odrážela její vlastní zkřivenou tvář plnou námahy. Bylo to vyčerpávající, nekončné stoupaní do strmého svahu, kde se nebylo

o co opřít. Přesně tak, jako když se na Zemi snažila dovolat odpovědi tam, kde žádná nebyla.

S nesmírným úsilím, s odřenými prsty a vyčerpáním nakonec vystoupala až na samotný vrchol té obdivované hory. Čekala výhled, čekala, že tam nahoře konečně najde nějaký smysl vši té námahy. Ale když stanula na nejvyšším bodě, polil ji ledový pot. Na vrcholu nebylo vůbec nic. Jen oploštěná, prázdná rovina ze studeného kamene. Žádný život, žádné teplo. Byla to jen pustá iluze velikosti.

Pohlédla do té prázdnoty a polohlasně do ticha zašeptala slova, která na Zemi pochopila až po dlouhé, bolestivé době. „Zatímco pro tebe bylo životně důležité, jak vypadáš pro lidi venku, to, že jsi uvnitř úplně prázdný, ti bylo vlastně na-prosto jedno. Ta vnitřní pustota tě netrápila. Neměl jsi sebemenší potřebu ji zaplnit něčím skutečným, stačil ti jen ten obdiv okolí.“